

at det kan være fyldestgørende, naar vi kræve 40 pCt. af samtlige Kommunens stemmeberettigede Beboere. Hvis der var Tale om Procentantallet af dem, der mødte, var det en anden Sag; men naar der er Tale om samtlige Kommunens Skatteydere, tror jeg, at Tallet er højt nok.

Saa er der foreslaaet en Tilføjelse til § 31. Jeg skal gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at naturligvis maa Ordlyden ændres; thi jeg er bleven gjort opmærksom paa af en æret Kollega, at saaledes som Ændringsforslaget er formuleret, maa det være uforstaaeligt. Det lyder saaledes: „Paa Landet maa der ikke være Drikkeri Sted udenfor eller i Nærheden af Butikker, hvori der sælges stærke Drikke.“ Dette „udenfor“ kan jo blive misvisende, for man véd ikke, hvor langt det strækker sig; det maa altsaa laves om. Men det, vi attraa gennem dette Underændringsforslag, er at forhindre, at der finder Drikkeri Sted umiddelbart udenfor de forskellige Udsalgssteder paa Landet. Det vilde vi gerne komme til Livs; thi det kunde være, at det var lige saa galt som Smugkroerne, som vi i første Linie have haft vor Opmærksomhed henledt paa at faa forhindrede baade i By og paa Land.

Hvad endelig Spørgsmaalet om Lukketiden angaar, foreslaar Flertallet i sit Forslag, at den ikke maa fastsættes til kortere Tid end 5 Timer og for København og Frederiksberg 3 Timer i Døgnet. Vi mene, at 3 Timers Lukketid er for lidt, og naar vi foreslaa 4, mene vi ogsaa, at det er for lidt, men vi kunne godt forstaa, at vi ikke kunne komme ned til 5 Timer, og søge saa i alt Fald at komme ned til de 4. Jeg tror, at under 4 Timer er det ikke sundt at lade nogen Restauration have Lukketid, hvor den saa end ligger, i København eller paa Landet.

Det blev omtalt af et æret Medlem, jeg tror af den højtærede Ordfører (Johansen), at der i Udvalget har været talt om at komme til en Aldersgrænse af 18 Aar for dem, for hvilke der maa skænkes, i Stedet for 16. Jeg har ikke stillet noget Ændringsforslag, skønt jeg absolut mener, man bør fastholde de 18 Aar; men ingen har villet støtte mig, saa jeg kan ikke vente nogen Tilslutning. Det er en Umulighed at faa gennemført saavel de 16 som de 18 Aar, fordi man ikke kan kræve, at nogen skal gaa med sin Daabsattest i Lommen og bevise, hvor gammel han er. Men jeg hævder, at naar man sætter 16 Aar, kommer man let ned til de 14, men sætter man 18 Aar, hindrer man dog maaske nok, at

der bliver skænket for nogle af dem paa 16 Aar. Der er blevet gjort den Indvending imod det, at det var galt, for naar der f. Eks. var Bryllup, og Bruden var under 18 Aar, skulde hun saa ikke have Lov til at faa et Glas Champagne eller Rødvin, eller hvad hun ellers vilde drikke. Jeg tror nu ikke, at det har nogen Betydning; ellers kunde man jo sætte en Undtagelsesbestemmelse ind for den, der var Brud. Men naar man i de fleste Byer efterhaanden i Politivedtægterne fastslaar 18 Aar som Grænse, er det uheldigt, at man fra Lovgivningens Side forandrer 18 Aar til 16, og jeg beklager meget, at man ikke har kunnet fastholde de 18 Aar.

Dermed har jeg udtalt mig om de Ændringsforslag, jeg har været med til at stille, og jeg skal anbefale dem til Vedtagelse — jeg véd ikke, om jeg kan gøre det paa mine Medforslagsstilleres Vegne. Jeg haaber, at det maa blive muligt at faa dem gennemførte, og jeg tror, det vil hjælpe til lettere at faa Lovforslaget igennem i Folketinget.

Knuth: Jeg skal først udtale, at i det store og hele er mit Grundsyn det samme, som det ærede 2det Medlem for 9de Kreds' (Nordby). Jeg betragter det i Grunden som det væsentlige ved dette Lovforslag, at vi skulde kunne forhindre det overhaandtagende Drikkeri blandt Ungdommen paa Landet. Det betragter jeg som Hovedsagen, og derfor sigte ogsaa alle de Ændringsforslag, jeg har været med til at stille, paa at træde hindrende i Vejen for dette. Jeg kan da selvfølgelig ikke give det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) Ret i de Betragtninger, han har fremsat, og det forekommer mig heller ikke, at han var ganske heldig med de Eksempler, han nævnedes. Han talte om Forholdene i Sverige med de „tørre“ og de „vaade“ Kommuner og de Strømme, der drog fra de „tørre“ til de „vaade“ og tilbage igen. Det er ikke det, det kommer an paa. Det, det kommer an paa, er, om man kan eftervise, at de Foranstaltninger, man i Sverige og Norge har truffet for at hemme Drikkeriet, have være virkningsfulde eller ikke, og naar man ser paa Statistikken over, hvor megen Spiritus der nydes i disse Lande, tror jeg ogsaa, det ærede 2det Medlem for 7de Kreds maa give mig Ret i, at den peger i Retning af, at man ad Lovgivningens Vej virkelig kan opnaa noget i Retning af at indskrænke Drikkeriet. Jeg er aldeles ikke blind for, at ad Frivillighedens Vej, ved at støtte Afholdsbevægelsen, kan der naas et